

maaske ikke helt forstaar det, saa veed jeg jo dog, at I kristenfødte Mennesker — hvad enten I nu er troende eller ikke — aldrig undgaar Anfægtelser, og jeg har været fuldt forberedt paa, at heller ikke du helt skulde slippe for dem. Men jeg har ogsaa været fast overbevist om, at du nok skulde komme over dem.«

»Du har Ret,« sagde han, rød af Skamfuldhed, idet han hurtigt rejste sig og gik ud over Gulvet. »Jeg har virkelig været lidt i Vilderede med mig selv. Det er latterligt — naturligvis. Men det var Ensomheden her og . . . og dette forbandede Præsteblood, som flyder i mine Aarer. Det er hele dette Slæng af pibekravede Aner, hvis Bondedumhed og forrykte Bibelpræk pludselig har givet sig til at spøge i min Hjerne. Men det er aldeles forbi nu. — Jeg forsikrer dig, kære,« vedblev han og gik hen og omfavnede Jakobe, der havde nærmet sig ham. »I samme Øjeblik, du traadte ind ad min Dør, blev jeg mig selv igen. Du kom som den Lysengel, der i Eventyrene jager de skumle Spøgelser paa Flugt.«

Jakobe havde lagt Armene om hans Hals og vilde til at tale; men pludselig betænkte hun sig. I Stedet for at svare ham, kyssede hun stille hans Pande og sagde derpaa:

»Derom vil vi nu ikke tale mere iaften, min Ven! . . . Og hør nu, Per! Jeg ser, at jeg har overrasket dig midt i dit Maaltid. Det er virkelig